

מסורת הש"ס

(א) לעיל ט., (ב) קידושין עו.
 חולין 7. [תוספתא פסחים
 פ"ב,] (ג) [ברכות מז: חולין
 שס,] (ד) [דברים כד,
 (ה) בס"א נוסף: מקום,
 (ו) [פסחים לח: (ז) [חולין
 7,] (ח) [וע' היטב תוס'
 יבמות לא: ד"ה והא]
 (ט) 5"ל לידן. רש"ש,
 (י) [דפוס וינאיאה],

גליון הש"ס

מתני' חוץ מגישי נשים.
ע' ז"ב דף קס ע"ב תד"ה
שלא תחלוק:

הגהות הב"ח

(ח) תום' ד"ה כי וכו' ואי
לאו דכותי וכו' (ז) עבדא
דאיכא דקמי:

מוסף רע"י

כל בג. כלומר כל שני
(דקדוקי טו), מצא חסר
וירשלו לאכלה כפסח
ואין זה משום
הדמיון (דקדוקי טו), ושל
פסח לחתן כפסח (דקדוקי
טו), ואדם יוצא בה ידי
חוברנו כפסח, ששכחו
קצת חובה לחלוט
לגילה ראשונה דכתיב
(שמות י) עברך מלכתי
קצת ואלו שני ואלו של
עבר עשה (דקדוקי טו), ויאל
שני לזה יין קמחין
ויפקדו על עבדי כרובים
שלח תחנן דקדק' (פסחים
ט), ולדס מונח' כרוב
מחם וכללם שאלם כרוב
חרמ' באחרונה
משום דנבטח' מזה ענין
שימור' מזה, אלא
כיון אן מרי' לאכלו
מנה' חרמ' באחרונה
דכקדק' נבטח' שימור
(דקדוקי טו),

המביא גט פרק ראשון גיטין

5

עין משפט
נר מצוה

נח א ב מ"י פ"ו מהל'
עבדים הל"ו סמג
עשין פז טוש"ע יו"ד ס'
רסז סע"י מז:

מוסף תוספות

[illegible]

פסקי רי"ד

כל גט שיש עליו עי
כותי פסול חוץ מגיטי
ושיש וחסורי שבדים
ומעשה שהביאו לפני
ר"ג לכפר עותי גט
אשר והכשירו אע"פ שגט
עדין עדין כותם פו
כל שטר שחתום בו
עדין כותי פסול שהכותים
הם חשודים להעיד עדות
שקר חוץ מגיטי וכו'
לקמן מפרש טעמא איך
לאפולל אל הכשירו בלבד
אלא ע"א כותי בלבד
ובגון דחם ישראל לבטון

כי קתני מילתא דריתא בקדושין בו. כל הני לימנחו בקדושין דמולין ומציא בנט משום עיגונא אבל כאן^א אם תמצא לא תתקבל דכל קדושין^ב ועד כותי לא שייך בקדושין בדנט הוא דמשכיימין נתקלקל משום דעדי הגט אין צוממין זה בלא זה (דא לאו לכוסי חצר הוא לא הוה ממזמיא)

מקמיה לכל בקדושין חותמין ז
כלל זה דלא שייך למיגור משום
כולסם דגבי גט גזרין שמה יאמר
כולסם חתומו ואם יחתמו זה כלל
זה לאחר שחתמו בו שית ויתנהו
לאשה ולתסבור שיהא מגורשת ותכל
ותנשא ובעל קפיד לכל בקידושין
אין לחוש אם תסבור שהיא מקדושת^א
והא לא שכיחא שתקבל קדושין מאחר
כיון שסבורה להיות מקדושת וכן
ערכאות כיון דליכא עדי מסירה
ישראל כשר בקדושין א"ע"פ שחותמין
עובדי כוכבים דליכא למיחש דלימא
אחי למיסמך עליהו דלא אחי לדי
תקלה במה שסבורה להיות מקדושת
דפירשנו וא"ת והאיכא זמן ששו
גיטוי נשים לשחרורי עבדים^ב כדלמרי'
בפרק ד' אחין (יבמות דף נ"א:) והא
(ג) עצדא איכא דקני בכספא ואיכא
דקני בשטרות ותקון רבנן זמן^א
ובשחרורי עבדים איירי ולא כמו
שפירש שם בקונטרס שטר מכירת
עבד דל"כ^ב הוה מצי למפיק^א מקרקעות
וכל שטרות^ב ועוד דלמ"ו^א אינו נפסל
כשאין בו זמן אלא שטר שחרור
איירי כפסל כלל זמן כמו גיטוי
נשים וי"ל דכיון שרגילין לנשות זמן
בכל שטרות לא מציא הכא^א:

בשליחות בעל בורחה נו'.

פ' בקוטרם והי' קמני ב'זו ש'ז גיטי נשים ושחרורי עבדי
 שלח זה נעשה שלח אכלו בע"כ ואם רצה הבעל חזור מה שאין כן
 בקדושתין דלע"ג דחזר לאו דומיא דהני הוא ואין נראה דאי מיירי
 בשלימות בעל כורחיהו רבנן מן מורד דחזר בעבד ואין וכן לו
 בעל כורחו" ונראה כפ"ח דמיון דבעבד ואם איכא שלימות בעל
 כורחיהו הוא אמינא דאין יכול לחזור דמיון דבא ליד השליח כאילו
 בא לו לידה דמי כיון שאין יכולים לעבד אבל קידושין דאין בע"כ פשיטא
 דחזר ומילתא דילתא בקדושין היינו דילתא חידוש בקדושין וקשה
 ליתמי דשוו לבע"כ והוא ארבע אפי' לרבנן^א **מצות בותי מותרת.**
 ואם תאמר הלא גזר זה פתן דמאמרין פסיקרי דרבי אליעזר (פ'
 טו) לפי שהיו מבטלין בני בית האמא פסד צימי עזרא^ב וקטני (פ'
 מב) אמר רבי אליעזר כל האוכל פסד כותי כאילו אוכל בשר
 חזיר ותניא נמי בפ"ק דחולין (דף יג.) גבי מין פסו פס כותי
 ואור"ת דמייירי בעיסת ישראל שעשה כותי מנא ממנה^ג וא"ת אמאי
 יוצא זה ידי חובה דילמא לא שמרה לשם מנא דחשידי אלפני עור
 וגו' וי"ל כגון דקיס לן דאין לכותי מנא אחרת שיוכל ללאת זה ידי
 חובתו דמשמע בריש חולין (דף ד.) קאמר ראשו לא רחמ מהן ונותנו
 לו אכלו מותר לאכול משחיטתו: **ואדרם יוצא** בה ידי חובתו וזו
 אף לו קמני ואשעינין בקדושין צמימור לשם מנא: **א' תנא קמא**
אפי' שאר שטרות גמי. אורי' דמשמע דלמ"ק^ד מהניא כתיבה^ה לחודיה
 אע"ג דלא אחזק מדלא קאמר את"ק אי דאחזקו כו' דקאמר
 ארשב"ג וא"כ פשיטא ליה לש"ס דמנא לא אחזקו פירוש אין ידוע
 אי אחזקו דאי מנא כתיבה ואחזקו מנא ליה לש"ס דכתיבה לחודיה
 מהניא לתנא קמא^ו ולא משמע דפרק קמא דחולין (דף ד.) דמעיקרא
 מוקי פליגאטייהו בכתיבה ולא אחזקו דלמ"ק מהניא ארשב"ג לא מהניא
 שפירן האי כל מנא שהחזיקו בה אם החזיקו בה מיבעי ליה דמשמע דלא
 ידע לן כי אי אחזקו בה מדקאמר את"ק אחזקו בה מיבעי ליה וקשה דלמאי
 דמסיק התם דאחזקו בלא כתיבה איכא צינייהו דלתנא קמא לא מהני

לחודיה מהני אע"ג דלא מהני לרש"י צ"ג כדמשמע הכא כ"ש דמהני חוקה
אחא אין להוכיח דלא מהני חוקה לחודיה מכל מקום יש לדקדק מרש"י צ"ג
סקנא דהסמ מנא כתיבה והצויקין זה והשפא יס להוכיח מתנא קמא
ה לחודה מהניא הוה ליה למינקט שחיטה דליכא אלף חוקה לחודה
זה כתיבה ואחוקה ויש לומר מדלא מפרש כדריא מנא כותי מותרת
טעם הידוע לכל בלא שום פירוש ואם תאמר ריון לתנא קמא
בן גמליאל דפריך אי אחזק כו' דילמא כתיבה עדיפא דמהני אפי'
וולין הוה ליה למימר אחזק בלא כתיבה נמי איכא בינייהו מדלא

איכא בינייהו שמות מובהקין. כלומר ת"ק בשמיטה דרבי אלעזר קא' ומדרבנן הוא דפסקיה דילמא אמי למיסמך אחתומין ולמוסרו בפניהם וזאת ר' שמעון למימר אס' שמות מובהקים דעובדי כוכבים הן שאין שראל נקראין באותן שמות לאו היינו מוויף מתכו דמודה ר"א דכולי עלמא דמי דעביד עובדי כוכבים הם ואלא אמי למיסמך עלייהו צלל עד מסירה: חזרה. רזה לחזור בשניהם לר"מ פסולא דאורייתא הוא דהא כיון דבטיל משלה לשליחותיה דשליח נמנא שאינו שולחו ואין כאן גירושין כלל וזיינו דאורייתא דרחמנא אמר ונתן בידיה וזה לא נתן לא הוא ולא שולחו: חזרה. ויהי גרסין אלף י' קמי מילתא דליסא בקדושין. כלומר כי פרכין לעיל האיכא מחובר ולשמה לא תשי פסולא דאורייתא לא קמי אלף אימא מילתא דאיסא בקדושין לא קמי כגון לשמה. ומחובר איסא נמי דשטרי קדושין דכתיב (דברים ו') ואלה מצותי והיתא לאס' אמר אימקוס הוייה לניצא (קדושין ו' ע"ט).

אכל צפני נכתב לחיות בקידושין
דחנקתא דרבנן בעלמא היא צביטין
דילמא אחי בעל מערער ופסיל ליה. ועד
כותי נמי אינו כשר בקידושין דהאי דלכשרו
בצביטין היינו טעמא כדלקמן (ט"ז)
דעדי הגט אין חותמין זה בלא זה
מה שאין כן בשאר שטרות. וערכאות
נמי ליתא בקידושין היכא דליכא
עדי מקריה ישראל דבגט ושחור
הוא דגזרי דילמא אחי למיסמך
עליהו ומזכרין ליה גיטא אחריתא
אכל בקדושין כיון דמדאורייתא
מחושב משום עדי מקריה אי

אמרת אינה מקודשת שרית אשת איש לעלמא: ופרסינ חזרה גופא
איסא בקידושין, שאם מסר שטר קידושין לשלוהו ורצה לחזור חזר
 לדאן כאן זכות הוא לה דאסר לה אכולי עלמא ומשום האי שטרא
 אינו מתחייב בזמנוותיה: **בשליחו צעל כורחה כו'**, כלומר דומיא
 בגיטין לא משמחת לה בקידושין דהא שליח זה משמחת אכלה לגרסה
 צעל כרחה וכן לעבד ששחררו על כרחו אכל בקידושין לא היה
 נעשה שליח אכלה על כרחה הילכך הכי קמני בזו שוו גיטי נשים
 ושחרורי עבדים ששליח זה היה נעשה שליח אכלן על כרחו ואם
 רצה העבל חזר מה שאין כן בקידושין דאע"ז דחזר לא דומיא
 דהני הוא: **ברתנ"י עד כותי פסול**, דחשידי אעדות שקר: **חזן**
מוגיט נשים, כדמפרש בגמרא: **לפר עונאסיא: גב' מלת כותי**
מאסיה, פסח לא יכריה ולא חייסין שמה החמיה: **ואדם יואל**
בה ידי חובתו נפסת, משום חובת לילה הראשון שהוא חייב
 לאכול מזה המשתמרת כדכתיב (שמות יב) בערב תאכלו מזאת, ואפי'
 ידעין בה דלא החמיה לא נפיק בה אלא אם כן עבד לה שימור
 לשם חובת מזה"ל דכתיב (שם) ושמרתם את המזות וכו' בקאיין
 בה שצריכה להשתמר לשמה ועושין לה שימור: **ר"א אוסר**, אף
 האכלה כל ימות הפסח דחשידי להו שמה מחמיה: **כל מזה החזיקין**
בה כו', ובהכל שוחטין" מפרש דלתי ר"ש לאסופי אסנה קמא אף
 מזה שהיה מדברי סופרים ואינה כחובה בזמרה כל מה החזיקין בה
 סמיכין עלייהו: **אפי' שאר שטרוס נמי**, דהא לא חשידי: אי
דאחוזן, בהלכות גיטין ושטרות: **וכגון דאחוזן צהא**, בגיטין ושחרורין:
ולא אחוזן צהא, בשאר שטרות: אי הכי מאי **איריא**, דלא
 אכשרינ בגיטין אלא חד כותי דקמני ממני' עד כותי דחד כותי
 וחד ישראל הוא דמכשר אכל תרוייהו כותים לא: **לא הכשירו בו**,
 בגט אשה: **לעולם כו'**, **אלעזר**, דאמר חשידי, וגיטין ממא טעמא
 דמכשר עד כותי: **כגון דחסיס ישראל**, עד השני: **בסוף**, מתא כותי:
 דאי

ורש"ב' לטפויי אחא למימר דמהני מנא ליה דלא מהני לת"ק כיון דכתיב
לחודה עדדיפא דמהני אף לרש"ב' ודוחק לומר דע"ג דממילתא דתנא
דאחא לטפויי חזקה לחודה מכלל דלתנא קמא לא מהני וגרסה לר"י
גופיה דחזקה לחודה לא מהניא מדנקט מנא דכתיבה ואחזוק דא"י
ואם תאמר אס כן מנא ליה דכתיבה לחודה מהני לתנא קמא כיון
הואיל והחזיקו בן שמעון דלא הו' טעמא חזלי משום דכתיבה ש
חזקה לחודה לא מהניא מנא לן דכתיבה לחודה לא מהניא לרבן שמ
לתנא קמא וכל שכן דמהני לרבן שמעון בן גמליאל ועוד במסקנא